

KÜRESEL DİRENİŞ Mİ, MİLLİ DİRENİŞ Mİ?

Aydınlık Gazetesi, 1 Mayıs 2018

Yıldırım Koç

1 Mayıs yaklaştıkça işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadelesi konusundaki yazılar arttı. Bu arada sık sık gündeme getirilen bir slogan da, “küresel saldırıya karşı küresel direniş.”

Benim de içinde yer aldığım çok büyük bir kesim de, “emperyalizme karşı milli direniş” diyor. Hangisi doğru? Gerçekler hangisinin günümüzde geçerli olduğunu gösteriyor?

KÜRESEL SALDIRI KİMDEN?

Bu sloganı temel politika belgesi olarak kullananlar, küresel saldırıdan ağırlıklı olarak emperyalizmi değil, ulusötesi şirketlerin faaliyetlerini anlıyorlar. Sermaye çağımızda ulusötesi bir nitelik kazandı. Ulusötesi şirketlerin bazılarının yıllık ciroları, Türkiye'nin bir yıllık milli gelirinin bile üstünde. Bu şirketler, 30-40 yıldır iletişim ve taşımacılık teknolojilerinde yaşanan büyük atılımlar sayesinde, üretimlerini ve satışlarını dünya ölçeğinde planlıyabilir ve uygulayabiliyor. Bir ülkede işçilik maliyetleri yükseldiğinde, üretim birimlerini kolayca başka ülkelere kaydırabiliyor. Bu nedenle, ulusötesi şirketlerin bu politikası, hem gelişmiş kapitalist ülkelerdeki, hem de diğer ülkelerdeki işçilerin en önemli sorunlarına neden oluyor. İlk bakışta, ulusötesi şirketlere karşı gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçilerin çıkarlarıyla bizim gibi ülkelerdeki işçilerin çıkarları ortak gözüküyor. O zaman, küresel saldırıya karşı bütün ülkelerin işçilerinin birlikte davranması, ulusötesi şirketlere karşı ortak bir mücadele içine girmesi doğru gözüküyor.

Ancak bu politika özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerin işçileri açısından yararlı. Ulusötesi şirketler, kârlarını dünya ölçeğinde en üst düzeye çıkarabilmek için, üretim birimlerini, işgücü maliyetlerinin çok yükseldiği gelişmiş kapitalist ülkelerden Çin Halk Cumhuriyeti ve bizim gibi ülkelere kaydırıyor. Geçmişte “dünyanın atelyeleri” gelişmiş kapitalist ülkelerdi. Halbuki günümüzde dünyada toplam imalat sanayii işçilerinin büyük bölümü artık Çin Halk Cumhuriyeti ve bizim gibi ülkelerde. Gelişmiş kapitalist ülkeler iyice parazitleşti. Buna bağlı olarak, gelişmiş kapitalist ülkelerde nitelikli istihdam olanakları, vergi ve sosyal güvenlik primi gelirleri azaldı. Bu nedenle de gelişmiş kapitalist ülkelerin devletleri, fabrikaların başka ülkelere kaydırılmasını önlemek için, ulusötesi şirketlere karşı “küresel direniş” politikalarını benimsiyor. Böylece fabrikalar yeniden gelişmiş kapitalist ülkelere dönecek, istihdam olanakları artacak, vergi gelirleri ve sosyal güvenlik primleri yükselecek.

Bu nedenle, “küresel saldırıya karşı küresel direniş” sloganı, emperyalist devletlerin de sloganıdır. Bu sloganı kullananların emperyalizmden söz etmekten özenle kaçınmalarının nedeni de bu aldatmacadır.

EMPERYALİZME KARŞI MİLLİ DİRENİŞ

Daha önce birkaç kez yazdım ve bazen tekrarlamaktan sıkılıyorum.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren devrimci kimliklerini yitirdiler. 19. yüzyılın ilk yarısında ve hatta ortalarında kapitalizmin mezar kazıcıları olan işçi sınıfları, sömürgecilikten ve ardından emperyalist sömürüden yararlandıkça, emperyalizmin ve kapitalizmin payandalarına dönüştürüldü. Günümüzde, bırakın enternasyonalizmi, işçi sınıflarının uluslararası düzeyde işbirliği ve dayanışması bile etkisizdir. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, aldatıldıkları için değil, kısa vadeli çıkarları bunu gerektirdiğinden, kendi ülkelerinin devletlerinin ve sermayedar sınıflarının politikalarını desteklemektedir.

Günümüzün doğru sloganı, “emperyalizme karşı milli direniş”tir, emperyalizm sözcüğünden çekinenlerin “küresel direniş”i değil.